

[Finansministeren.]

Statsgælden, uanset at man paa en Række Omraader har foretaget Nyinvesteringer og Støtte til Igangsættelse af Arbejder og andre samfundsnyttige Formaal. Men det ærede Medlem mener, at man er saa langt fremme i Udnyttelsen af Befolkningens Indtægtsmuligheder, at der ingen Reserver er her, og at der er Mulighed for et Tilbage-slag, hvis Konjunkturerne skulde vende.

Nu er Forholdet jo det, at de Ekstras-katter, som vi udskriver i disse Aar, dels gennem Forhøjelse af Indkomstskatten, dels gennem Merindkomstskat og Tillægsskat, netop er Skatter, der udskrives til Dækning af Udgifter, som hænger nøje sammen med Konjunkturerne. I alt Fald hænger Merindkomstskatten og Tillægsskatten jo sammen med den Prisstigning, der er sket og har nødvendiggjort bl. a. Forhøjelse af Tjenestemandslønningerne. Men jeg for min Del skal gerne erkende, at den Tid, vi lever i, paa mange Maader frembyder en alvorlig Risiko, og at der er Grund til ogsaa ved Behandlingen af Statens løbende Bud-getter at have dette for Øje. Jeg kan des-værre ikke sige — jeg kan ikke rette nogen Bebrejdelse i saa Henseende i dette høje Ting, hvor man ikke behandler Finans-lovene i Enkeltheder —, at man under de Behandlinger af Statens finansielle Forhold, der foregaar i Forbindelse med Finans-loven i det andet høje Ting, der fra nogen Side — det gælder baade det ene og det andet Parti — særlig har Opmærksomheden henvendt paa at skære ned eller begrænse Udgifterne. Man møder fra alle Sider med Krav til det offentlige. Man kan ikke tage en Avis i Haanden, uden at man paa det ene eller det andet Omraade, fra den ene eller den anden Side, uanset Partifarve, peger paa, at her er Opgaver, som naturligt bør tages op og løses af det offentlige, og i al Almindelighed Opgaver, over for hvilke det maa erkendes, at det vilde være ønskeligt, om Samfundet kunde tage dem op, for saa vidt som de vilde frembyde en For-bedring af Forholdene for Befolkningen paa den ene eller den anden Maade. Jeg maa under-strege det ønskelige i, at man fra alle Partiers Side yder sin Medvirken til at holde igen, og at man ikke indskrænker sig til at gøre dette paa de enkelte Dage i Aaret, da man behandler Finanslov eller Skatte-love. For jeg maa erkende, at i den Tid jeg nu har haft den Ære at forestaa Behandlingen af disse Omraader, har jeg for-gæves lyttet efter Røster i manende Ret-ning, undtagen netop paa de Dage, hvor

finansielle Krav har været til Behandling, og det er ikke nok, at man alene har Op-mærksomheden henvendt paa Spørgsmaalet paa de Dage.

Stein: Jeg kan kun med Tilfredshed konstatere efter de Udtalelser, den højt-ærede Finansminister fremsatte, at Finans-ministeren og jeg i Virkeligheden med Hen-syn til det faktiske i det store og hele er enige. Spørgsmaalet er saa blot Bedømmel-sen af det enkelte; der differerer det vel nok noget.

Jeg skal kun gøre et Par korte Be-mærkninger, og da først om Priskontrol-len. Den højtærede Minister sagde, at naar man virkelig skulde foretage Undersøgelser til Bunds, krævede det ogsaa et vist Ap-parat og tillige Omkostninger, som man nu engang ikke kom uden om. Ja, men her er det, jeg med Henblik paa dette speci-elle Omraade — man kan ogsaa gøre Be-tragtingen gældende paa adskillige andre Omraader — vil sige, at det, man har tænkt sig med denne Lov, vist ikke er ganske det, man nu praktiserer. Det, som Loven skulde sætte ind paa, var Prisafta-lerne, men det, man nu er inde paa, er noget langt, langt mere, det er selve Pris-dannelsen. Jeg mener, man har Lov til at stille sig meget tvivlende over for Betime-ligheden af at praktisere Loven paa den Maade, det sker. Det, man med nogen Føje kunde sætte ind paa med en saadan Lovgivning, var vel nok Prisaftalerne, spe-cielt for de Omraader, der vedrører den almindelige Levefod, det daglige Forbrug i Landet. Men efter det, man foreløbig har kunnet se af Priskontrolraadets Arbejde, gaar man langt, langt videre og foretager et Arbejde, som efter min Mening i mange Henseender er saa temmelig formaals-løst og maaske gør mere Skade end Gavn.

Til min Paavisning af de store Bort-skrivninger, der har været nødvendige i den forløbne Periode — jeg nævnte op imod 400 Mill. Kr. inden for Aktieselskabsom-raadet —, sagde den højtærede Finansmi-nister, at det var jo ikke underligt, for under vanskelige Forhold vilde det, der var usundt, falde sammen. Jeg tror nu ikke, man kan betragte det under den Synsvinkel. Det er naturligvis vanskeligt at gaa i Detailler paa et Omraade som dette, og det er der navnlig ikke nogen Mulighed for her, men jeg vil minde om, at disse meget stærke Bortskrivninger paa op imod 400 Mill. Kr. falder i en Periode, hvor Erhvervs livet kom ud for ganske særlige Vanskeligheder, hvor